

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 220/2024
04.04.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Зорана Хацића, председника већа, Мирјане Андријашевић, Весне Мاستиловић, Надежде Видић и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиле проф.др. АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Борозан, адвокат из ..., против тужених проф. др. ББ из ..., чији је пуномоћник др Енике Вег, адвокат из ... и ВВ факултета универзитета у Новом Саду, са седиштем у Новом Саду, чији је пуномоћник Радмила Томић, адвокат у ..., ради заштите од злостављања на раду, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2255/23 од 12.09.2023. године, у седници већа одржаној дана 04.04.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2255/23 од 12.09.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2255/23 од 12.09.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П1 36/14 од 24.02.2023. године, одбијен је тужбени захтев да се утврди да је тужилца претрпела злостављање на раду почев од 14.08.2013. године, па до дана подношења тужбе и након подношења тужбе закључно са 23.04.2018. године, које је почињено континуираним радњама првотужене проф. др. ББ, деканице, овлашћеног лица и статутарног заступника друготуженог ВВ факултета Универзитета у Новом Саду, на тај начин што је првотужена тужилцу излагала увредама, клеветама, понижавала је, вређала јој достојанство и лични и професионални углед на факултету и код трећих лица, ускраћивала јој радна ангажовања, неовлашћено јој ускраћивала исплату хонорара и награда, дискриминишући је у односу на остале запослене, наводила друга лица да чине исто то у радном окружењу, чиме јој је створила понижавајући и увредљиво радно окружење и изолацију и подозрење код колега и трећих лица, што је изазвало код тужилце неизвесност и страх, те довело до нарушавања њеног здравственог стања (став први изреке). Одбијен је захтев тужилце којим је тражила да суд забрани првотуженој понашања која представљају

злостављање на раду, предузимање или понављање било какве радње или пасивног држања које представља извршење утврђеног злостављања на раду (став други изреке). Одбијен је захтев тужиље да суд обавезе првотужену да јавно на свим седницама на ВВ факултету усмено изнесе истините чињенице о тужиљи и изнесе своје лично извињење у име друготуженог ВВ факултета тужиљи, те да писмено извести Ректорат универзитета у Новом Саду о овој пресуди и о радњама предузетим да се отклоне последице злостављања на раду (став трећи изреке). Одбијен је захтев тужиље којим је тражила да се обавезе друготужени да јој исплати износ од 95.800,00 динара, по основу стварне штете неплаћањем хонорара и јубиларне награде за 2013. годину, као и јединствени износ од 672.000,00 динара на име нематеријалне штете за нарушавање здравственог стања тужиље, за претрпљене душевне болове због умањења животне активности и за претрпљени страх, на име злостављања на раду за период од 14.08.2013. године до дана утужења, као и за душевне болове због повреде части и угледа за време трајања поступка од дана подношења тужбе закључно са 23.04.2018. године, са законском затезном каматом од утужења до исплате (став четврти изреке). Одбијен је захтев тужиље да суд обавезе тужене да ову пресуду објаве о свом трошку у најтиражнијим дневним новинама у Новом Саду и најтиражнијим дневним новинама у Републици Србији, што ако не учине овлашћује се тужиља да сама изврши објављивање о трошку тужених (став пети изреке). Обавезана је тужиља да туженој првог реда накнади трошкове поступка у износу од 606.750,00 динара и туженом другог реда 606.750,00 динара (став шести изреке).

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2255/23 од 12.09.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресудом Вишег суда у Новом Саду П1 36/14 од 24.02.2023. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да Врховни суд одлучи о ревизији као посебној на основу члана 404. ЗПП.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) предвиђено је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом одлучено је о захтевима тужиље за заштиту од злостављања на раду, у складу са чињеничним наводима тужбе и садржином постављеног захтева. Нижестепени судови су закључили да не постоје индивидуализоване штетне радње које су биле недвосмислено уперене против тужиље, као жртве мобинга, пошто тужиља својом активношћу није учинила вероватним да у радњама одговорног лица има елемената злостављања у складу са чланом 6. Закона о спречавању злостављања на раду („Сл. гласник РС“, бр.36/2010). Питање постојања радњи које представљају злостављање на раду је чињенично питање, па пошто уз ревизију нису достављене одлуке донете у институционој контроли као доказ другачије праксе у битно истоврсној чињеничној ситуацији, по оцени Врховног суда нема потребе за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у

интересу равноправности грађана, нити постоји потреба уједначавања судске праксе и потреба новог тумачења права.

Из изнетих разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 29. став 1. Закона о спречавању злостављања на раду („Службени гласник РС“ бр. 36/10) прописано је да запослени који сматра да је изложен злостављању од стране послодавца са својством физичког лица или одговорног лица у правном лицу може против послодавца да поднесе тужбу пред надлежним судом у року из члана 14. став 2. овог закона, док је чланом 29. став 4. истог закона, између осталог, прописано да је спор из става 1. овог члана радни спор.

Према члану 441. Закона о парничном поступку, ревизија је дозвољена у парницама из радних односа у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Законом о спречавању злостављања на раду нису предвиђена посебна правила о дозвољености ревизије, па ревизија у овим споровима није дозвољена.

Из наведених разлога се у спору ради утврђења злостављања на раду, који представља радни спор, сходно примењују правила о дозвољености ревизије из члана 441. и члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Чланом 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници је поднета дана 13.02.2014. године, а вредност побијаног дела захтева за накнаду штете је 767.800,00 динара.

Пошто вредност предмета спора према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе од 115,7731 динара за 1 евро представља динарску противвредност 6.631,94 евра, те не прелази напред наведени имовински цензус неопходан за дозвољеност ревизије, одлука у ставу другом изреке донета је на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Зоран Хаџић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**